

‘Geen ouders, geen toekomst in Nepal?’

Als jongere zonder ouders volwassen worden in Nepal. Hoe hou je dan je hoofd boven water? Geen familie of kindertehuis meer om op terug te vallen, geen sociaal vangnet, én ook nog eens geen financiële middelen. Hebben jongeren zonder ouders een toekomst in Nepal?

Nepal telt 29.519.000 inwoners. In groot Kathmandu en Pokhara wonen respectievelijk 1.442.271 en 200.000 inwoners (cijfers 2010). Het Bruto Nationaal Product per hoofd van de bevolking was in 2009 \$1000,-. In Nederland was dat in dat jaar \$38.600,-. Daarmee is Nepal het op 17 landen na armste land ter wereld. 30,9 % van de bevolking in Nepal leefde in 2009 onder de absolute armoede grens van \$1,25 USD per dag die de Wereldbank hanteert.

Volgens Unicef waren er in 2007 990.000 wezen in Nepal in de leeftijd 0 t/m 17 jaar. Deze worden meestal opgevangen in familienetwerken, in weeshuizen of belanden op straat. Belangrijkste redenen voor het overlijden van de ouders zijn gezondheidsproblemen (exclusief AIDS), gevolgd door AIDS en gewapende conflicten. Verder dragen auto-ongelukken en landverschuivingen bij aan het vroegtijdig overlijden van beide ouders.

UNAIDS schat dat in 2004 10.000 tot 15.000 Nepalezen stierven aan AIDS. De burgeroorlog tussen het regeringsleger en Maoïstische rebellen tussen 1996 en november 2006, kostte 12.000 mensen het leven. Velen van hen waren ouders. Hun kinderen werden gedeeltelijk opgevangen in een van de ongeveer 500 weeshuizen die onderling sterk variëren in kwaliteit.

Er is een situatie ontstaan waarin regeringen en grote hulporganisaties veel geld investeren in preventie en bewustwording. Bitter weinig geld vloeit, ook niet via de overheid, naar opvang, begeleiding en scholing van de wezen die er wel degelijk zijn. Corruptiepraktijken die in 2007 aan het licht kwamen na een onderzoek van The Daily Telegraph maken steun aan weeshuizen minder geliefd. De Nepalese overheid en de grote ontwikkelingsorganisaties laten de financiering van Nepalese kindertehuizen grotendeels over aan particuliere initiatieven uit het Westen. Organisaties als Terres des Hommes en Next Generation Nepal treden dan ook op om misstanden aan de kaak te stellen en kinderen uit tehuizen die wél ouders hebben te herenigen met hun biologische ouders. Volgens cijfers van Terres des Hommes heeft minimaal 62% van de kinderen die in kindertehuizen verblijven namelijk wél ouders die in leven zijn.

Het gebrek aan (overheids)beleid en –steun inzake wezen komt het gemiddelde niveau van het Nepalese weeshuis niet ten goede en daarmee de ontwikkelingskansen van Nepalese wezen. Ook het gebrek aan visie op re-integratie, remt de ontwikkelingskansen van veel jongeren uit kindertehuizen. Wezen in weeshuizen ontvangen weliswaar onderwijs op reguliere scholen, maar het niveau van de openbare scholen, is laag. Nepalese bestuurders en ouders geven de voorkeur aan klassikaal boven praktijkgericht onderwijs, omdat men een zo hoog mogelijke diploma ziet als de belangrijkste stap op weg naar een baan. Terecht. Omdat zij echter een enge definitie van scholing hanteren, waarbij zij scholing zien als: naar school gaan, is er weinig aandacht voor beroepsvormende stages. Voor kinderen die niet

goed kunnen leren, maar wel goed zijn met hun handen is dit een duidelijk gemis. Zij bereiken de arbeidsmarkt met twee ongetrainde handen, terwijl de arbeidsmarkt juist vraagt om geschoolde arbeiders. Wezen van 18+ worden dubbel gedupeerd omdat ze niet terug kunnen vallen op hun ouders waar ze kunnen verblijven en eten. Na het verlaten van het weeshuis moeten zij direct zelf de huur en kost opbrengen. Zij riskeren in een zogenaamde *armoede val* verstrikt te raken, omdat ze laag betaald ongeschoold werk aan moeten nemen en geen tijd en geld hebben om door te leren en hogerop te komen.

De kansen van een Nepalees weeskind om zonder hulp succesvol een waardig zelfstandig bestaan op te bouwen, zijn daarmee niet groot en erg afhankelijk van de mate waarin het weeskind zijn eigen kwaliteiten en talenten kan aanboren en inzetten

Mountain Child Care doet hier iets aan. Om deze jongeren in Nepal zicht op een goede toekomst te geven, biedt Mountain Child Care ze een Quest Trek met loopbaanbegeleiding aan. Een Quest Trek is een vijfdaagse trektocht in de Himalaya's. Nepalese tieners zonder ouders gaan wandelend op zoek naar hun eigen talent. Samen met een deskundige staf. Ze dragen hun eigen rugzak en formuleren hun eigen persoonlijk ontwikkelingsplan. De tocht helpt hen samen met coachingsgesprekken en een gerichte stage, om na het verlaten van hun tehuis hun talenten te verzilveren in een baan.

Mark Simons

Mark Simons is oprichter en directeur van Mountain Child Care.